

Перспективи запровадження інституту приватних виконавців в Україні

Мойсєєва І.В., студент ННІПІ НАВС

Науковий керівник: старший викладач Кириченко Ю.І.

Виконання судових вирішень є найбільшочішою проблемою для системи українського судочинства. Надмірна завантаженість (в середньому 120 проваджень на місяць на одного державного виконавця), вкрай недостатній рівень матеріально-технічного забезпечення державних виконавців; корупційна складова, обумовлена, зокрема, тим, що середня заробітна платня державного виконавця не перевищує 3 тисячі гривень і недосконалість самої судової системи України негативно впливають на інститут державного виконавчого провадження[3].

Україна займає одне з перших місць за зверненнями до Європейського суду з прав людини у зв'язку з порушеннями прав людини на стадії виконання судових рішень (стаття 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950р.)

Так згідно з оприлюдненими Міністерством юстиції України даними, у 2013 році в органах ДВС знаходилося на виконанні понад 8 млн. виконавчих документів на загальну суму понад 440 млрд. грн. Середній відсоток виконання по виконавчим документам становить менше 25%[5].

Одним із успішних кроків в реформуванні ДВС було б запровадження системи приватного виконання судових рішень поруч з державною виконавчою службою. Так завдяки їм можливе суттєве зниження завантаженості ДВС, оскільки у переважній більшості випадків у стягувача буде вибір, куди подати документ для примусового виконання: до органів ДВС чи до приватного виконавця; приватні виконавці за свій рахунок будуть забезпечувати себе матеріально-технічними засобами (офісне приміщення, оргтехніка, транспортний засіб, витратні матеріали тощо); вони забезпечать конкурентне середовище у сфері примусового виконання, оскільки практично всі категорії проваджень будуть одночасно відноситися як до компетенції ДВС, так і до компетенції приватних виконавців. Відтак це знизить рівень корупції у лавах ДВС та взагалі у цій сфері; будуть зацікавленими в успішному завершенні виконавчого провадження, оскільки від цього залежить їх прибуток та конкурентні переваги; займатимуться примусовим виконанням на професійній, конкурентній та самоокупній основі. Вони не залежатимуть від органів державної влади та місцевого самоврядування [4].

Слід зазначити, що на міжнародному рівні досвід введення інституту приватних виконавців є досить вдалим і дієвим. Наприклад, у Франції, Бельгії, Люксембурзі судовими виконавцями є приватні особи, які працюють за ліцензією. Деякі країни колишнього Радянського Союзу (Російська Федерація й Казахстан) також почали працювати в напрямку запровадження інституту приватних судових виконавців. Повноваження виконавців у різних європейських державах досить схожі: арешт майна, його продаж з аукціону, пошук і арешт банківських рахунків, свідчення в суді, вручення повісток. Але приватна виконавча служба не може стати заміною державній. Яким чином виконання кримінальних покарань буде здійснюватися приватним виконавцем? Також є недопустимим виконання

судового рішення приватним виконавцем у справі, де відповідачем виступає держава, і в деяких інших випадках. Різкий перехід від державної виконавчої служби до приватної може викликати в Україні зріст зловживання своїми повноваженнями й процвітання рейдерства[4].

Першим кроком для запровадження даного інституту має бути ухвалення нового Закону України «Про приватну виконавчу діяльність», який у сукупності з чинними Законом України «Про державну виконавчу службу» та Законом України «Про виконавче провадження» будуть регулювати всі питання примусового виконання.

Отже, впровадження цілком нового інституту приватних судових виконавців допомогло б не тільки розвантажити державну виконавчу службу, але й сприяло б більш ефективному виконанню службовцями своїх посадових обов'язків.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про державну виконавчу службу» від 24.03.1998 / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/202/98-вр>
2. Закон України «Про виконавче провадження» від 21.04.1999 / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/606-14>
3. Інститут приватних виконавців в Україні: перспективи запровадження / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://legalweekly.com.ua/index.php?id=16061&show=news&&newsid=121190>
4. Концепція запровадження інституту приватних виконавців в Україні / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://blog.liga.net/user/bmalyshev/article/15018.aspx>
5. Сайт Державної виконавчої служби України / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://dvs.gov.ua/ua/page/20>

Служба пробачії в Україні

Олефіренко Ю.Л., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент Корчинський В.О.

Актуальність теми полягає в тому, що зовсім нещодавно був прийнятий Верховною Радою України(5 лютого 2015 року) Закон України «Про пробачію», який розроблено з урахуванням міжнародного та європейського досвіду пробачії. Проте багато вчених та спеціалістів вже наголошують на неминучі, практичні проблеми реалізації цього напрямку реформи пенітенціарної системи України.

Аналіз досвіду передових країн Європи показує, що виконання альтернативних видів покарань покладено на спеціалізовану державну службу, яка знаходиться поза поліцією та в'язницею – службу пробачії.

«Пробачія» у перекладі з англійської означає «випробування» або «умовне звільнення (від покарання)», а у перекладі з латині - «випробувати» або «віддавати під нагляд». Це переважно юридичний термін, який походить із західних правових систем. Згідно з науковими дослідженнями пробачія представляла собою кримінально-правовий інститут англосаксонського права і була різновидом умовного засудження або умовного звільнення (виникла в Англії більше 200 років тому).

У подальшому інститут пробачії набував більше ознак соціальної допомоги правопорушникам, ніж кримінально-правового реагування.

Зазначеним Законом пробачія визначається як система наглядових та соціально-виховних заходів, що застосовуються за рішенням суду та відповідно до закону до засуджених, виконання певних видів